

Jeg tror, at de, der ræsonnerer saaledes, skulde gøre sig klart, at det beror paa en Misforstaaelse. Dette, at Landstinget tænker sig at føre en Visnepolitik, kan ikke i en Situation som den, vi nu staar i, føre til et Folketingsvalg, et Folketingsvalg, efter hvilket Folketingsflertallet, naar det igen kom her ind, kunde vente at møde nøjagtigt det samme genstridige Flertalovre i Landstinget. Jeg tror, man maa gøre sig klart, at det, Landstinget kan gøre gennem en Visnepolitik, er dette: det kan vel skade Landet og vel faa meget til at visne, og det kan ogsaa ramme de arbejdsløse, som det paagældende Blad hoverende henviser til. Men en saadan Politik af Landstinget kan ikke tvinge Folketingsflertallet til at lade sig en bestemt Toldpolitik diktere af Landets Storindustri.

Det konservative Folkeparti skulde betænke, hvorledes Stillingen overfor dette Spørgsmaal er, i Forholdet mellem det og det andet Oppositionsparti. Er der noget Grundlag for et Samarbejde mellem Partiet og Venstrepartiet paa dette Omraade? Er der et fælles Grundlag for den Toldpolitik, man taler om? Nej, det fælles Grundlag er der ikke. Venstre brændte sig tilstrækkeligt gennem de 4 Aar fra 1920 til 1924, til at Partiet nok nu skyer Ilden. Det er for Resten interessant i denne Forbindelse at lægge Mærke til, hvorledes denne Modsætning i Virkeligheden kommer til Udtryk gennem den Betænkning, som det konservative Folkeparti har afgivet nu, hvoraf det ses, at Partiets Tanke i en eventuel Fremtidsordning er at lade Rigsdagens Erhvervsudvalg indgaa som et vigtigere og stærkere Led i Ordningen, medens det ærede Venstrepartis Synspunkt her er ganske modsat, nemlig det, at dette Erhvervsudvalg knap overhovedet maa beskæftige sig med nogen Ting.

Maa jeg da slutte med at sige, at jeg har hørt adskillige Gange i den senere Tid det ærede Medlem Hr. Drachmann — han var ogsaa inde derpaa i Dag — udtale, at dersom Rigsdagen ikke formaar at yde en Indsats i en saa økonomisk ulykkelig Tid som den nuværende, hvis Rigsdagen ikke viser sin Evne her, da vil uvægerlig Parlamentarismens Aktier synke. Jeg tror, man skulde gøre sig fortrolig med, at Rigsdagens Aktier stiger eller falder ikke med, om den lader sig spænde for Storindustriens Toldvogn eller ikke. Naar det ærede Medlem i Dag udtalte, at det var lidt for store Veksler, denne Parlamentarisme trak ved et Lovforslag som dette, ved den Form, hvorpaa det blev behandlet, og den Hurtighed, hvor-

med det skulde gaa, vil jeg sige til det ærede Medlem og dette Ting, at jeg tror ikke paa, at der kunde bringes saa mange Toldsatser i Forslag i dette Ting, at det ærede Medlem Hr. Drachmann ikke var rede til at stemme for dem alle sammen inden Aften paa den Dag, Forslagene blev forelagt.

Nej, den eneste Fare for Parlamentarismens Arbejdsdygtighed her i Landet er den, der beror paa, at der i dette Øjeblik i vort Statsliv er et ufordøjeligt Elementovre i det andet Ting. Overfor dette ufordøjelige Element tror jeg ikke andet til syvende og sidst virker end Valgets ætsende Syre. Men i Forholdet til Vælgerne har vi et eneste Punkt, hvor de to ærede Partier i dette Øjeblik er i Besiddelse af en fælles Opfattelse, som kort kan udtrykkes saaledes: hvis man blot hindrer det politiske Arbejde her i Landet gennem den Magt, man har i Landstinget, hvis man blot standser de Forslag, der kommer, saa vil man jo, naar denne Rigsdagsperiode er til Ende, kunne henvise til, at denne Regering og dette Folketingsflertal har ingenting kunnet udrette, de har ingenting ordnet; hvad lovede de ikke, før de kom til, og hvad er der sket? Jeg tror alligevel, at de to Partier skal tænke over, om det ikke til syvende og sidst er en Politik, som kun kan føres i en Nation af Analfabeter. Det lader sig ikke gøre overfor en oplyst Befolkning som den danske, at Landstinget standser, hvad der kommer, og derefter gaar man ud og peger paa Regeringen og Folketingsflertallet og siger: Hvorfor har I ikke udrettet noget? Jeg er overbevist om, at den fornødne Oplysning er til Stede her i Landet til at udpege, hvem der er den skyldige i saa Henseende.

Hans Nielsen: Siden Udvalget afgav Betænkning, er der overfor mig rejst Spørgsmaal om dette Forslags Rækkevidde paa to Omraader. I den Anledning vil jeg gerne rette en Forespørgsel til den højtærede Minister. Men forinden jeg retter denne Forespørgsel, vil jeg gerne gøre en Bemærkning — den skal blive ganske kort — til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Drachmann), som for et Øjeblik siden holdt en meget afdæmpet og charmerende Tale, hvor alle Ordene imidlertid talte om det ærede Medlems og det konservative Partis daarlige Samvittighed i denne Sag.

Det ærede Medlem søgte at undskylde sit Partis Afvisning af Forslaget, og han anførte jo en farlig Hoben spidsfindige Vanskeligheder, som det skulde have at gennemføre dette Forslag. Jeg tillægger slet ikke alle disse Vanskeligheder nogen nævne-